

Vermes Tibor CHURCHILL ÉS SZTÁLIN

1941. augusztus 12-én az USA elnöke és az Egyesült Királyság kormányát képviselő Churchill miniszterelnök találkozójukon szükségesnek tartják nyilvánosságra hozni a két ország nemzeti politikájának bizonyos elveit, amelyekről a világ jobb jövőjébe vetett reményeiket alapozzák. Megszületett az Atlanti Charta.

1. Országukat sem területileg, sem más módon nem kívánják gyarapítani.
2. Nem kívánnak olyan területi változásokat amelyek nincsenek összhangban az érintett népek szabadon kinyilvánított óhajával.
3. Tiszteletben tartják minden népnek azt a jogát, hogy megválaszthassa milyen kormányzati formában kíván élni, továbbá azt kívánják, hogy helyreállítsák mindazon népek szuverén jogait és önkormányzatát amelyeket erőszakkal fosztottak meg ezektől.
4. Fennálló kötelezettségeiket tiszteletben tartva iparkodnak előmozdítani, hogy a nagy és kis államok, a győztesek és a legyőzöttek, egyenlő feltételekkel vehessenek részt a világkereskedelemben és juthassanak hozzá a világ nyersanyagaihoz amelyekre gazdasági virágzásukhoz szükség van.
5. Azt óhajtják, hogy gazdasági téren megvalósuljon valamennyi nemzet legteljesebb együttműködése abból a célból, hogy mindannyiuk számára megteremthessék a jobb munkakörülményeket, a gazdasági haladást, a szociális biztonságot.
6. A náci zsarnokság teljes megsemmisítése után olyan békét remélnek, amely minden nemzetnek lehetővé teszi, hogy határain belül biztonságban éljen, s amely szavatolja, hogy az emberek a világ minden részén félelem nélkül éljenek és ne szenvedjenek szükségét.
7. Ez a béke minden ember számára lehetővé kell, hogy tegye az akadálytalan hajózást a tengereken és az óceánokon.
8. Úgy vélik, hogy a világ nemzeteinek mind gyakorlati mind eszmei megfontolásból le kell mondanium az erő alkalmazásáról. Minthogy a jövőben nem tartható fenn a béke, ha a határainkon kívül agresszióval, vagy annak lehetőségével fenyegető országok folytatják a szárazföldi, tengeri és légi fegyverkezést, úgy vélik, hogy addig is amíg átfo-

góbb és állandóbb általános biztonsági rendszer nem jön létre, ezeket az országokat feltétlenül le kell fegyverezni. Hasonlóképpen segítenek és bátorítanak minden olyan gyakorlati intézkedést, amely könnyíteni hivatott a békeszerető népekre nehezedő súlyos fegyverkezési terheken.

Az eredeti angol szövegben szerepel az is, hogy Churchill dühösen írta alá az egyezményt, mely kritériuma volt az Amerikából Angliába irányuló anyag és fegyver szállítmányoknak és a „land-leasing” azaz kölcsön-bérlet az USA számára. Anglia léte múlt az amerikai segítségen, ezért zsarolásnak is tekinthető Rooseveltről, hogy a demokráciát gyűlölő Churchillel aláíratta ezt az utópisztikus szöveget, melyet a következő egyezményekben rendre megszegtek. Rooseveltről nagy hazugsága volt a charta, mert a hangzatos szöveg ellentétben van az USA agresszív politikájával. „Az általunk nyújtott minden segítség ugyan azon a bajtársiasságon alapul amely az amerikai kölcsön-bérlet törvény, vagyis formális pénzügyi elszámolás nélkül történik.” – írta Churchill Sztálinnak.

Konferencia Teheránban

1943 november 28-án Teherán környékén dúlt a harc, német kommandósok be akartak jutni a városba, hogy végezzenek az ott összegyűlt ellenséges államfőkkel, sajnos sikertelenül, mert Kréta szigetén gyakorlatozás közben kileste őket egy görög és értesítette a szövetségeseiket, akik felkészültek az akcióra. A bámészkodók sorfala között haladó kocsijában gubbasztó Churchill rettegve hallgatta az ágyúdörgést. Sztálin kihasználta az alkalmat és a megerősített szovjet követségre invitálta tárgyaló partnereit, így pszichológiai nyomást gyakorolt rájuk. Ekkor vetette fel Churchill az isztriai partraszállás gondolatát, de Rooseveltről nemet mondott és „Sztálinnak kifehéredtek a bütykei mikor ökolbe szorította kezét mérgében”, mert vehemensen ellenezte a balkáni partraszállást. Az olaszországi hadműveletek és a lehetséges dél-franciaországi invázió sem nyerte meg tetszését. Az „Overlord” azaz a normandiai partra-

szállást sürgette. Abban egyetértettek, hogy Németországot öt részre feldarabolják.

Quebeci találkozó

Az 1944 szeptemberében Quebecben megtartott angol-amerikai találkozón Henry Morgentau, amerikai pénzügyminiszter bejelentette tervét, miszerint Németországot ketté kell osztani, és nemzetközi ellenőrzés alá kell vonni, az ipartelepeket meg kell semmisíteni, illetve le kell szerelni, a Rajna és a Ruhr vidék bányáit be kell zárni, a Saar vidéket pedig Franciaországhoz csatolják. A Moszkvában bemutatott tervet Sztálin visszautasította.

Potsdami konferencia

Potsdamban a Jungfern tó partján a Neuer parkban álló, a Hohenzollern család egykori kastélyában, Cecilienhof nagytermében 1945. július 17-én megkezdődött értekezleten a nagy kerek asztal jobb oldalán Sztálin és Molotov, elől Truman és Byrnes, bal oldalt Churchill és Eden foglaltak helyet. Július 26-27-én a brit választások miatt az ülés szünetelt, 28-tól a munkáspárti Attlee és Bevin vette át Churchill helyét. Harry Truman terve szerint három német államot hoznának létre, az észak-német állam fővárosa Berlin, nemzetközileg ellenőrzött nyugat-német állam fővárosa Essen, a dél-német államhoz csatolnák Ausztriát és Magyarországot, és Bécs lett volna a főváros. Hosszas vita után Sztálin akaratából a tervet elvetették

„Militarista doktrínák teljes kirekesztése és lehetővé válják a demokratikus eszmék térhódítása” – olvashatjuk ezen üres frázisokat a szövegben. Törvényességet és diszkrimináció mentességet írtak elő, de az előírásokat a következő pontokban önnön maguk felelték.

„A krími konferencia ama döntésének megfelelően Németországnak a lehető legnagyobb mértékben meg kell téríteni az általa az egyesült nemzeteknek okozott károkat és szenvedéseket s, hogy a német népnek ezért viselnie kell a felelősséget...” Ez a közös felelősségvállalás vitatott doktrínája, mind a mai napig érvényben van az EU-ban és Benes Dekrétum néven ismeretes.

Jaltai egyezmény

A Jaltán született paktum megosztotta Európát, csupán Sztálin érdekeit szolgálta. Churchill így írta le a helyzetet: „Számos állam kommunista pártjai felsorakoztak az egyik oldalon, az angol nyelvet beszélő nemzetek viszont a másik oldalon állnak. Fel kell készülnünk a véget nem érő kölcsönös sértegetésekre és az ellentétes politizálásra. Végzetes lenne gátolni a tömegek világgazdasági fejlődését, mely csak háromságunk (our trinity) által érhető el.” Három diktátor tartozott ebbe a „háromságba” Churchill, Rooseveltt és Sztálin. Valóságban a „Két Nagy” hozta meg a döntéseket, mert Rooseveltt akkor már agybeteg volt és az orvosok lemondtak róla. Megalomániás kijelentés az, hogy csak a háromságuk garantálja a „világ népeinek jólétét”. Churchill megalomániájára vall az is, hogy két részre osztja a világot: a kommunisták uralta zónára és az angol-amerikai globális érdekeket szolgáló területekre. Szem előtt kell tartani, hogy Churchill a brit birodalom fenntartásának volt a híve.

Bántó az a cinizmus, ahogy leírja a kommunista csatlós államok sorsát: „Szuverenitásuk és függetlenségük nem lesz-e korlátozva, vagy csak kivetítése lesznek a szovjet államnak akarata ellenére felfegyverzett kissebbség által, hogy elfogadják a kommunista vagy a totalitárius rendszert? Hol állunk mi ebben a dologban?” Lehet-e valakinek kételye abban, hogy Churchill képtelen volt felfogni az emberiség ellen elkövetett bűnének súlyát és így alávetette magát Sztálin akaratának. Ugyancsak érzéketlen volt az ellentmondásokra alsóházi beszédében: „Azzal a benyomással tértem vissza a Krímből és a többi találkozásaimból, hogy Sztálin marsall, és a szovjet vezetők megbecsült barátságban és a nyugati demokráciákkal egyenlőségben akarnak élni. Szintén úgy érzem, hogy az ő szavuk az elkötelezettségük is egyben. Erősödött a kötelék ami összeköti a három nagyhatalmat és növekedett a kölcsönös megértés. Mi hárman kezdet adtunk a messze ható megegyezésre, mely egyben gyakorlati és erkölcsi is.” Ismerve Sztálin paranoiás embergyűlöletét és könyörtelenségét, a fenti mondatok minden realitást nélkülöznek és csak egy skizofréniás agy szülte lehet, mivel könyvének egy másik fejezetében ellentmondásba keveredik önmagával: „Az oroszok

viszonya a nyugati szövetségesekhez szétesett. A jövőre vonatkozó minden kérdés megoldatlan maradt. A megegyezéseket felrúgta, vagy félresöpörte a győzedelmes Kreml.” Mit csinált Churchill Jaltában ha minden kérdés megoldatlan maradt? A westminsteri honatyák Churchill zavaros beszámolóját kritika nélkül elfogadták? Sajnos, ez teljes tudatlanságra vagy közönyre vall. „A ház általános reakciója feltétel nélküli támogatása volt a hozzáállásunknak a konferencián Krímben. Erős morális érzés táplálta a lengyelek iránti elkötelezettséget, akik oly sokat szenvedtek a németek kezétől és akik miatt mint utolsó lehetőség, háborúba mentünk.”

Churchill ismételtén meghazudtolja önmagát, mint ahogy másutt azt állította, „nem Lengyelországért és Dancigért mentek hadba, hanem a nyugati értékek védelmében.” Milyen értékekről beszélt Churchill? Sohasem említette, hogy a németek Lengyelországnak csak a nyugati felét foglalták el, míg a keleti országrészbe Sztálin hadserege vonult be és olyan kegyetlenek voltak, mint a németek.

1940-ben Katynban az NKVD 22 ezer lengyel katonát és tisztet lemészárolt Sztálin parancsára. 1943 áprilisában felháborodott Sztálin a londoni lengyel kormány „Szovjetunió elleni rágalom hadjárata” miatt. A lengyel emigráns újságírók ugyanis nagy port vertek fel a nemzetközi vöröskereszt által vizsgált katyni ügy miatt. Sztálin a német fasisztákat vádolta a gyilkossággal, ámde az orvos szakértők szerint a szovjet megszállás idején követték el és ma már tudjuk, Sztálin parancsára. „Az aljas fasiszta rágalmat” nem utasította vissza Sikorski, hanem kérdéseket tett fel a szovjet kormánynak. Sztálin pimaszsága határtalan: „Hitler és Sikorski úr kormánya között kapcsolat és megállapodás van, a hitleri zsarnokság érdekében hitsező csapást mér a Szovjetunióra.” Churchill nyomban válaszolt, hogy ellene szegülnek minden fajta vizsgálatnak. „Sikorski távol áll a németbarát érzelmektől” – mentegetőzött Churchill, de hiába, Sztálin ugyanis kérése ellenére megszakította a kapcsolatot Sikorskival: „Hitlerbarát szájhősökből álló környezetét és fékevesztett sajtóját aligha fékezi meg.” A végső megoldás volt valóban Sikorski távozása az élők sorából.

Churchillt még nem mentették fel a német történészek vádjai alól, miszerint benne volt a keze

Sikorski halálában. A lengyelek egyenlő státuszt élveztek a franciákkal, mivel nekik is volt ideiglenes kormányuk Angliában Sikorskival az élen és több mint húszezer lengyel katona harcolt a szövetségesek oldalán. Ennek ellenére Lengyelország nem élvezett hasonló elbánást mint más szövetséges állam. Churchill segítette Sztálint abban, hogy a másik győztes szövetségest, a lengyeleket gyarmatosítsa. Ez egy nemzetközi bűntett és párhuzam nélkül áll a történelemben.

Churchill írta a *Lengyel Vita* című fejezetben: „Az idő az oroszok oldalán volt és lengyel csatlósai szorítják a hurkot az országon minden fajta mesterkedéssel és rejtve, hogy kívülállók ne lássák. De mi teljes mértékben megegyeztünk, hogy hozzájárulunk egy szuverén, szabad, független Lengyelországhoz, olyan kormánnyal mely teljesen és megfelelően reprezentálja a demokratikus elemeket a lengyelek között, számunkra ez becsület és felelőség kérdése... feltéve Lengyelország barátságos az oroszokkal, ellenkező esetben elfogadhatatlan Nagy Britannia számára.” Diktátornak képzelte el magát Churchill, midőn a megválasztandó lengyel kormánynak előírta a szovjetbarát politikát, ellenére annak, hogy előző mondataiban elismerte a Lengyelország elleni szovjet agressziót és közben demokráciát, becsületet és felelőséget emleget, miközben ő maga a felelőtlenség mintaképe: „Szabadok lesznek ők mint mi vagyunk Angliában?”

A Lengyel Kérdés állandó fejfájást okozott Churchillnek. „Én ellene vagyok lazítani a követelésünkön az oroszokkal szemben a lengyel ügyben. Nagyon odafigyeltem a sokkal fontosabb lengyel témákra és nem akartam bármit csinálni Romániával kapcsolatban, mely esetleg hátrányára lehet a lengyel megegyezésnek.” Churchill és Sztálin nemzetek felett licitáltak a moszkvai találkozón feladva Romániát és Bulgáriát cserébe Görög és Lengyelországért. „Papíron aláírták a jaltai egyezményt, de sárba tapossák azt Romániában. Viszont ha én túl nagy nyomást gyakorolok Sztálinra esetleg azt mondaná: Én nem avatkoztam be az ön dolgába Görögországban: ön miért nem ad nekem ugyanolyan lehetőséget?”

Churchill kettejük magántulajdonának tekintette-e Kelet-Európát, hogy kényükre-kedvükre felosszák egymás között? „Egyik oldal sem fogja meggyőzni a másikat. Személyes kapcsolataim

Sztálinnal biztosítottak abban, hogy hiba volna belemenni ilyen vitába. Attól féltém, hogyha hatalomra jutnak feltehetően a kommunista ellenes románok válogatás nélküli kínvallatásához vezet, akiket fasizmussal vádoltak.” A fasiszta románokért aggódik Churchill, pedig nem rég még tömegével akarta irtani őket. 1942. március 21-én Churchill közli Sztálinnal, hogy kész ezer tonna mustárgázt és ezer tonna klórgázt szállítani. Az örült ötletnek számító gáztámadás tervét nemcsak a brit tábornokok, de még maga Sztálin is elvetette.

Sztálinnak írt levelében bizonytalannak mutatkozott Churchill a lehetséges szövetségesekkel kapcsolatban is: „Anglia hadat üzenne Finnországnak ha átlépik a Szovjet határt.” Úgy tűnik elfelejtette, hogy a Vörös Hadsereg támadta meg a finneket. Hadat üzenne még Magyarországnak, Romániának, igaz csak formaságból, mert „ezen országokban sok a barátunk, ismét könnyen a mi oldalunkra állhatnak, míg egy hadüzenet eltaszítaná őket. A törököknek barátsági és semlegességi szerződése van a Szovjetunióval, másrészt Nagy Britanniával és Németországgal is barátsági szerződés fűzi össze.” Lám okosak a törökök, tanultak a múltban elkövetett hibákból, igaz már későn, mivel birodalmukat már elvesztették.

A hűségesen hunyászzkodó Churchill levelében lekötelezi magát: „Az exelenciás Sztálin marsallnak. A szovjet katonák és a nép bátorsága és szívós kitartása általános elragadtatást vált ki. A Szovjetunió és Nagy Britannia harci szövetségekké váltak.” Miről beszél Churchill, hisz későbbi levelében így ír: „Amíg megállapodás nem születik közöttünk, nyíltan szólva a kölcsönös bizalom nincs biztosítva.” Végeredményben mind ez csak blöff, valójában szolgálai módon lekötelezi a szövetségeseket Sztálinnak: „Mi megteszünk mindent ami erőnkben telik. Minél tovább tart a háború annál több segítséget tudunk nyújtani.” Ez mindennek a teteje: nyújtsuk el a háborút, hogy minél tovább „odaadó” hívei lehessünk Sztálinnak. „Együttesen azon munkálkodunk, hogy a lehető legnagyobb mennyiségben ellássuk önöket a szükséges anyagokkal. Az olajforrások védelme mellett a Perzsiába való bevonulásunknak ennél is nagyobb mértékben az a törekvés volt a célja, hogy még egy biztos átjárót létesítsünk önök felé. Az olajért járó fizetés a sahot illeti meg” – de ki

fizet az olajért? Iraq már angol gyarmat, így lehetséges, hogy „raktárat rendezünk be Bashrában és jól felszerelt kikötőt építünk az amerikai áruk fogadására. Irán csak epizód” – írta Churchill, pedig ez hazugság, hisz havi 400 repülőgép és 500 harekocsi, valamint napi 12 vonat érkezik Iránból a Szovjetunióba 1941 óta Churchill bevallása szerint.

„A szovjet himnusz magával ragadó zenéjét a brit rádió már többször közvetítette, amikor orosz győzelmeket ad hírül. Nagyra becsült Sztálin marsall, őszinte nagybecsüléssel, kegyeskedett segítségünkre lenni, ön barátja, bajtársa, harcostársa, mint Oroszország őszinte barátja személyesen fordulok önhöz és kollegáihoz azzal a felszólítással, hogy jussanak tartós megegyezésre Lengyelország kérdésében a nyugati demokráciákkal és ne taszítsák el a baráti kezét amelyet mi most a világ jövőndő irányítása ügyében nyújtunk.”

„Növekvő súrlódás az oroszokkal” című fejezetben írta: „Itt az ideje, hogy ezen súlyos ügyeket megvizsgálják a nagyhatalmak egymás között. Van a mi oldalunkon néhány súlyos érv az alkudozáshoz, melynek használata esetleg hozhatna békés megoldást... addig míg megelégedettek nem leszünk Lengyelország és Németország ideiglenes orosz megszállásával és a létrehozott állapotokkal az oroszra vált, vagy az orosz ellenőrzés alatt álló országokban a Duna völgyében, főleg Ausztriában és Csehszlovákiában és a Balkánon.” Magyarország meg sem lett említve. Vajon van olyan ember akit nem győzött meg Churchill azt, hogy tudatosan játszotta át Sztálin kezébe a „dunavölgyi országokat”. Churchill bőkezű volt „Józsi nagybácsihoz” az ellentétek ellenére. „Kérlek barátom Sztálin ne értékeld alá különbözőségeinket” – így kezdte el a diktátornak írt levelét.

„Yalta Finale” című fejezetben írta Churchill: „Ahogy lenni szokott a találkozókra sok súlyos téma megoldatlan maradt. A lengyel kommuniké lefektette általánosságban a megegyezést, amit ha lojálisan és lelkiismeretesen kiviteleznek lehetséges, hogy valóban a célt szolgálja: az általános Béke Egyezmény megvalósítását.” Így blöffölt a cinikus Churchill és hidegen hagyta, hogy ember milliókat juttatott a pusztulásba. „Az elnök már ugyancsak haza akart menni.” Elhagyta Jaltát a megelégedett háromság: az elnök, a miniszterel-

nők és a marsall. Európa sorsát elintézte ez a szentségtelen háromság.

Itt volt az ideje gratuláló levelek írásának. „A miniszterelnök Alexander tábornoknak. Örömet okoz nekem a 15-ik hadsereg csoport kitűnően tervezett és kivitelezett hadműveletei, melyek az ellenség megsemmisülését vagy elfogását eredményezve az Alpoktól délre. Ez a nagyszerű, utolsó csata Itáliában hosszú ideig kiemelkedő lesz a történelemben mint az egyik leghíresebb epizód a második világháborúban.” – így ömlengett Churchill. Ez a hadjárat valóban mementó lesz, mivel nagyon drága volt emberéletben és a Monte Cassino apátság szükségtelen lerombolása az arrogáns és kontár módon tervezett stratégia eredménye.

A második világháború egy évvel rövidebb lett volna, és Kelet-Európa nem kerül Sztálin kezébe, ha Churchill nem hajtja fejét a diktátor akaratára előtt, de végrehajtja eredeti tervét a szövetséges csapatok partraszállását az isztriai félszigeten, így szabad lett volna az út Bécs felé. „Mit fog csinálni Magyarország?” – teszi fel a kérdést Churchill, pedig tudnia kellett volna rá a választ a magyar nagykövettől Svájcban, mivel hogy rajta keresztül a Foreign Office, azaz a brit külügyminisztériuma kapcsolatot tartott fenn a magyar miniszterelnökkel, aki állandóan sürgette a balkáni partraszállást, melyet Sztálin vehemensen ellenzett. Csupán az „Overlord” hadműveletet, vagyis a normandiai inváziót fogadta el, mert ördögi kalkulációja szerint így időt nyerhet Berlin elfoglalására. Nos, Churchill nem fogta fel ezt butaságból, vagy tudatosan cinkos volt e pokoli tervben?

Hogy a kérdésre választ kapjunk szemügyre kell vennünk fontos tényeket Európa történetében, melyeket általában figyelmen kívül hagynak. Az angol szakirodalom által dominált Fort Hare egyetemen tartott előadásaim és írásaim azért voltak sikeresek, mert kelet-európai szemléletből magyaráztam meg a tényeket. Ezen az úton haladva fogok fényt deríteni az események hátterére.

Churchill a diktátor

A quebeci találkozón elhangzottak egyetlen forrása az újságíró R. Colliery könyve volt: „A háború amit Sztálin nyert meg” Azt állítja, hogy „Churchill és Sztálin összeesküdött Jaltában, hogy

felosszák a zsákmányolt európai területeket.” Megemlítette azt is a könyvében, hogy Churchill egy papírlapra írta fel a kelet-európai államok nevét, melyeket Sztálinnak feláldozni javasolt a bolsevista diktátor megaláztatására. Ezt az epizódot Churchill nem említette memoárjában, valószínűleg szégyenében, de környezetéből valaki kikotyogta. Colliery szerint Churchill a jaltai konferencia végén kijelentette: „A világ a lábaink előtt hever.”

Churchillt kisebbségi komplexuma sarkallta arra, hogy minden áron megfeleljen ősei, a Malborough arisztokrata család nagynevű tagjai imágenek. Miután az első világháborúban a Törökország elleni invázió Galipolinál véres kudarcba fulladt, eltávolították a közéletből. Depressziótól gyötört Churchillt a „sivatagi menetelés” néven ismert rémálmától a naiv Chamberlain bukása és Hitler túlfűtött ambíciói mentették meg. Ne feledjük, politikai puccs révén került hatalomba, nem úgy mint ellenfele, Hitler, egy demokratikus választás győztese. Churchill a brit globális gyarmat birodalom miniszterelnöke, Hitler viszont készlődött gyarmatosítani a világot.

„Két arca volt: az erős miniszterelnök képe háttérbe szorítja a gyengeségeket. Ötleteivel súlyosabb károkat is okozhatott volna?” - ily módon vélekednek a szakértők, figyelembe véve a százazrekre rugó, szükségtelenül nagy veszteségeket, miközben Churchill úr a bunker védelmében szivarozva és whiskyt iszogatva tervezget.

„1941 decemberében az amerikaiak is beléptek a háborúba és ettől kezdve erősebb emberek álltak Churchillel szemben. Churchillel folytatott küzdelem ugyanúgy kihívás volt a tábornokoknak mint a háború. Nagyon kevesen tudják, hogy milyen rosszindulatú ember volt valójában” - jegyezte meg Ellen Brokk, brit vezérkari főnök.

„Nem ígérhetek mást, mint vért, küszködést, könnyeket és verejtéket... politikánk a háború, célunk a győzelem - jelentette ki Churchill – Eltökéltük, hogy, elpusztítjuk Hitlert, és gyökerestől kiirtjuk a náci rendszert... Hitlerrel, sem bűntársaival nem bocsátkozunk alkuba, nem tárgyalunk... minden ember és minden állam aki és amely Hitlerrel tart az ellenségünk.” Ez magyarázza Rudolf Hess skóciai repülőútjának kudarcát. Bár a Hamilton család tagadja a kapcsolatot, Hess emlékmúzeumot rendeztek be - bizonyítja az

angol dokumentumfilm és megállapítja, hogy „A találkozót előre megbeszélték és nem csak a brit arisztokrácia tudott az egészeztől, hanem a parlament is. A háború már 1941-ben véget érhetett volna, milliók életét lehetett volna megmenteni.” Churchill miért dugta el a kitűnő náci ellenes propaganda alkalmat szolgáltató Hesst és miért titkosak az akták mind a mai napig? Churchill átnyúlt a faszizmussal szimpatizáló brit arisztokrácia feje felett és eltűntette Hesst, mert már az angol-német különbéke gondolata is feldühítette kedves barátját, Sztálint? Ha Hess sikerrel jár, több millió zsidó életben marad, akkor miért részükről a mély hallgatás? „Churchill harcos és hazárd játékos volt mint Hitler” - állapította meg Krockow, Churchill életrajz írója.

Churchill és a diktátorok

Churchill nagyra értékelte a diktátorokat. Virágzó szavakkal magasztalta Lenint: „Elméje nagyszerű eszköz volt, megvilágításba helyezte az egész világot, annak történelmét, szomorúságát, butaságát, szégyenét és mindenek felett annak hibáit. Fókuszába helyezve bemutatta a valóságos tényeket. Nagykapacitású intellekt volt és szuper néhány vonatkozásban. Képes volt általánosan felismerni a dolgokat olyan fokon, melyet ritkán érnek el emberek. Lenin bosszúja személytelen volt. Lenin volt a nagy tagadó. Tagadott mindent, istent, királyt, országot, morált, egyezményeket, adósságot, kamatot, törvényt, az emberi társadalom évszázados szokásait, a végén megtagadta önmagát, megtagadta a kommunista rendszert is.” Mint minden diktátor, Churchill is utálta a demokráciát, így érthetően utálta Mahatma Gandhit, a „félmeztelen dervist” nem ok nélkül, hiszen a szent ember kiutálta az angolokat Indiából. Érthető tehát, hogy besorolom Churchillt a huszadik század diktátorai közé.

Churchill nagyra tartotta Mussolinit monumentális építkezésekért és Etiópia gyarmatosításáért is. Azon sajnálkozott csupán, hogy az olasz diktátor Anglia helyett Németországot választotta partnernek és kivégzése miatt így lamentált: „Mussolini gyilkosa vallomást tett, mely megjelent a Daily Expressben... Szerintem az angol hadsereg tisztogató keze vizsgálatot végezhetne az ügyben.” Milyen tisztogató kézzel beszél? Feliz-

gult a fasiszta diktátor jól megérdemelt kivégzésén, de érzéketlen maradt a több millió ártatlan ember szenvedése és halála miatt, akik a szövetségesek embertelen akcióinak áldozatai lettek. Ilyen tett volt a menekültekkel teli Drezda szükségtelen bombázása. A gulágra vagy a halálba küldte Churchill a kétmillió orosz hadifoglyot, amikor akaratuk ellenére visszaküldte őket Sztálinnak. Ugyancsak az etnikai tisztogatások Kelet-Európában, mely a szövetségesek jóváhagyásával történt.

Az emberi jogokat mélyen sértő Benes Dekrétum 333/13-ik paragrafusában német lakosság Lengyelországból, Csehszlovákiából és Magyarországból való áttelepítéséről rendelkezik. Az 1945. augusztus 2-án publikált dekrétum előírta, hogy minden nem szláv személy elvesztette cseh vagy szlovák állampolgárságát, ezért 3 millió németet és 800 ezer magyart deportálnak. A három érintett kommunista kormány beleegyezett, mert a hátra hagyott vagyonukat bekebelezheték – csak úgy mint a fasiszták a zsidókkal tették és ugyan olyan gyűlölettel és brutalitással hajtották végre a győztes államok felügyeletének hiányában. A potsdami határozat előírja, hogy az áttelepítésnek szervezetten és humánusan kell végbemennie, ezért a háromhatalmi ellenőrző tanácsnak kötelessége felügyelni a végrehajtást, csak hogy a szovjet érdekszférában Vorosilov marsall volt az ellenőrző bizottság elnöke, így Benes szabad kezet kapott. A kommunista Benes nem rejtegette gyilkos indulatait Moszkvában: „Most az árulókat végzik ki, a nyugati világ ettől rémüldözik.” „Benestől hallottam, hogy semmire sem megyünk a lengyel reakciós körökkel, ezért ki kell majd őket nyírni” – emlékezett rá Molotov. „Az üzenet Benes úr révén jutott el hozzám. Éjjel-nappal azon igyekszem, hogy a dolog úgy haladjon, ahogyan ön kívánja,” így nyugtázta Churchill a Sztálintól kapott utasítást...

Közel állt egymáshoz Benes és Sztálin álláspontja, miszerint léteznek bűnös nemzetek. A közös felelősség és büntetés elvét vallották. Az orientalista Kun Miklós szerint Benes azt mondta Molotovnak, hogy „a magyarokat a németekhez hasonlóan meg kell semmisíteni.” Részletesen körülírták a magyar kérdést a Kremlben, 1943. december 19-én. A cseh nyelvű jegyzőkönyvben kijelentik: „A Szovjetunió segíteni fog nekünk megbüntetni a

Magyarokat.” A szovjet kormány közölte az angolokkal, hogy nem ismeri el az első bécsi döntést és ez Erdélyre is vonatkozik, mire Roosevelt és Churchill sem igent, sem nemet nem mondott. Sztálin egyetértett a Cseh memorandummal, ami a német és a magyar lakosság teljes kitelepítését illeti. „A magyarokat agyagba kell döngölni, mert nagyon is megérdemlik” – mondta Sztálin, akit jobban érdekelt a londoni ideiglenes Lengyel kormánnyal megromlott kapcsolat Katyn miatt és Benest szánta a faló szerepére, hogy megerősítse pozícióját Londonban. „Csókolom Churchillt a barátomat” – mondta Sztálin Benesnek.

Peter Wels a szlovák parlament külügyi bizottságának elnöke Budapesten tartott beszédében a szövetséges hatalmakat hibáztatta a genocidumért és javasolta, hogy felül kell vizsgálni a Potsdami Egyezményt, milyen jogon hajthattak végre a szlovák hatóságok pogromokat és halálmeneteket? Gustav Husak kommunista pártvezér kijelentette: „a magyarok halálra vannak ítélve.” Az osztrák kancellár, Schüsl válaszolt Milo Zeman cseh államfő német-ellenes kijelentéseire, Ausztria kompenzálta a zsidóságot és most másoknak is követni kéne a példát. Az EU-ban a Benes fiaskóval kapcsolatban úgy viselkednek mint a három majom, agyon hallgatják az ügyet. Ha a magyar politikusok gyávák kiállni e nemzetgyalázó ügyben, a harcias németek részéről érthetetlen a megalkuvó magatartás.

Más forrásból is megerősített tény az, amit Kun Miklós a tévében előadott: „1943 elején Isztambulba érkezett a Nobel-díjas Szentgyörgyi Albert professzor és felvetette titkos tárgyaló partnereinek, hogy szívesen alakítana idővel még kormányt is Magyarországon. A magyar tisztikar jelentős részét szembe lehet fordítani a náci Németországgal. A Kisgazda pártra, a Szociáldemokratákra, a legitimistákra és a katolikusok egy részére nagyon is lehet támaszkodni. Magyarország bizonyára átáll az angolokhoz és amerikaiakhoz amennyiben a Balkán-félszigeten ők szállnak elsőként partra és megindulnak Budapest irányába. Sir Antony Eden feljegyzése: „1943. február 7-én Szentgyörgyi professzor kapcsolatot teremtett megbízottjainkkal és közölte velük számos ismert magyar személyiség nevében szól, beleértve Kállai Miklós miniszterelnököt. Felajánlotta szolgálatait arra az esetre, ha a szövetségesek helyreállítá-

nak egy olyan Magyarországot mely eredményesen bekapcsolódhat Európa újjáépítésébe. Kijelentette, hogy miután az általa vezetett magyar kormány átveszi a hatalmat képes lesz megtisztítani a vezérkart a németbarát elemektől. Szentgyörgyi professzor felajánlotta továbbá a magyar hadsereg szolgálatait a nácik ellen. Sztálinnak nem érdeke, hogy Magyarország kiugrást hajtson végre, hogy angol csapatok érkezzenek Magyarországra a Vörös Hadsereg csapatai előtt” – jegyezte meg Kun Miklós. Churchill jelezte Sztálinnak, hogy időnként partra szállnak a Balkánon, így támogatják Tito gerilláit, de a magyar kiugrásról nem vett tudomást.

ÉLETMŰVEK A HUMOR TÜKRÉBEN

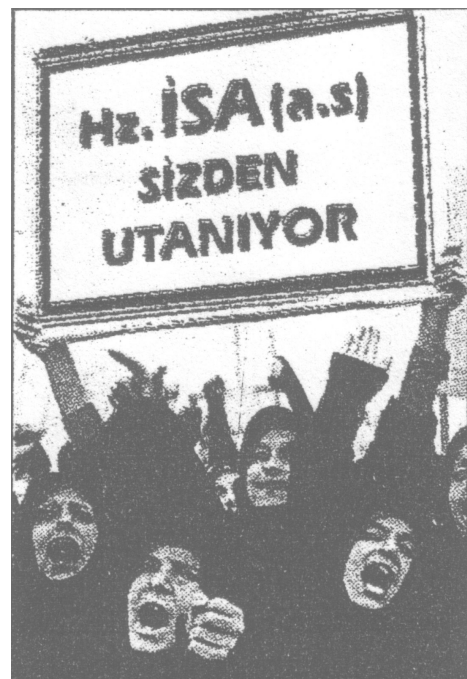
Gyerek: Szolidaritástól a szolid aratásig

Csaucseszku: Illegalitástól az alig ellátásig

Kádár: Árpádháztól a szegényházig

Breznjev: Leninizmustól a szenilizmusig

TÖRÖK ASSZONYOK TILTAKOZNAK AZ ISZLÁM MEGCSÚFOLÁSA ELLEN.

„Jézus szégyenkezik miattatok!” – İSA = Jézus